

VÁROM A LEVELED MARCEL PROUST

V E S Z T E G   F E R E N C

(Debussy: Clair de Lune)

egy holdsugár végén: eltűnve

az éjjeli szellő ringatásában
meleg léghöngyegből kibújva
de önzéstől ridegségtől megmérgezve
molypusztító ismeretlen illatától
halványan
semmit sem „mutatva”
mert a parafafalú szobáiba zárkózottnak
nincsen ereje
nincsen akarata
szíve ritmusát is
(ismétlések különös ritmusa)
belső hangulatai szabályozzák
a mámoros lélek „higiéniája”
az önalávetésvágy hatalmában
összehangolódva a sérthetetlen magány
kívánásával és kivívásával
álmodozással
sírással
„gyönyörűséggel”
mályvaszínú fátyollal eltakarva
hidegtől és búslakodástól felfakadt
önkéntelen
vigasztalan várakozásban
vasízű és jeges zajjal kábán

hogy egy „semmiség” elég legyen ahhoz
hogy megtörje cinegeszíve lendületét
s más irányt adjon
az eszméinek
amelyek különben is
szellemi „hígfolyásokra” hasonlítanak
vagy enyhe altatóra inkább
mintsem férfias keménységre
és határozottságra
bár „próza” pontosságot mutatnak
vagy bántó módú hallgatást
mihelyt „társaságba” keverednek
hogy mintha barlangba vonulnának vissza
tele csupa ragyogó és nem sejtett
drágasággal
virágszirmok „eltalált” hangulatával
aggály nélkül
végre megszólaljanak
akárha debussy elől odább tolnánk a zongorát
s ellapoznánk a fantom kottát
nehogy énekelni találjon
régóta halott nagyanyánk
repülés dédapánkról
akinek a lábai a vállain jöttek ki
miközben naiv hirtelenséggel
bátran lelupingozott a fellegekből
saját gyártmányú aeroplánján
mintha élete csak valami
olcsó vásári cikk lenne
teába mártott süteménydarabka
amit úgy kiismert
mint egy végrendeletet
vagy árverési jegyzéket
a *figaro* elzsibbadt oldalairól
a cselekvés emberének fölényes megvetésével
emlékiratot nem hagyva hátra
beteges bizonytalansággal hőborttal
és feunkölt „diadallal” fűszerezve
(mint franciás parvenüknél szokás)

csupán holmi kecskerím „zsarnokságának” hódolva
módját találva nemsokára
besurranni a titkos leányszobába
s csókot lehelni a verandára
emelkedett társalgásnak fittyet hányva
rosszkedvet
gorombaságot
butaságot és röfögést „tanulva”
hogy a vastag flaskók
meg ne riadjanak annyi
„társadalmi finomság” láttán és hallatán
mert az erény is gyűlöletes olykor
mint egy elítélt
csellel próbálkozzon
írni pár „könnyű” verssort
mintha könyöradományért fohászkodna
valami komoly dolog miatt
komolytalan emberek előtt
amiről levélben szólni nehézkes
mert a felszolgáló inas a meséből
most fagylaltot szolgál fel épp
s ezért nem adhatja át a levelet
mindenki előtt
de majd talán később
ha kifut a szál a meséből
s az erény „éhen hal”
mindenki előtt
s a törvénycikkekben meg a fagylaltból
lemondó arccal
de tenyerüket dörzsölve kitekintenek
derék üzletemberek
elbűvölten és láthatatlanul
írásom akkor majd rólad szól
halálos és rosszindulatú örömeiket rejtegetve
bűnös szállal egyesítve bennünket
„kicsúfolt” szorongásaink miatt

egy holdsugár végén: megtalálva